

«Είμαι πολύ καλά. Κάνω ρέικι, γιόγκα, μιλάω με αγγέλους...»

Δημοσιεύτηκε στις Κυριακή, 09 Οκτωβρίου 2016 22:14 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 1

Χειρότερο   Καλύτερο

Αξιολόγηση

 Share

84

 Tweet

8

 Email

2

 Share

135

Θεόδωρος Ι. Ρηγιιώτης

Η εποχή μας βρίσκεται στο «τρίτο στάδιο της αθεΐας», όπως το περιγράφει ο μεγάλος Γάλλος ορθόδοξος θεολόγος Ολιβιέ Κλεμάν.

Στο α' στάδιο, γράφει, οι άνθρωποι επιτίθενται κατά της θρησκείας. Στο β' στάδιο, απλά αδιαφορούν για τη θρησκεία, δεν ασχολούνται πια μ' αυτήν. Και στο γ' στάδιο, βάζουν στη ζωή τους μια καινούργια δεισιδαιμονία, με την οποία αντικαθιστούν τη θρησκεία που εγκατέλειψαν.

Σήμερα η κοινωνία μας έχει περάσει στο γ' στάδιο και σ' αυτό οφείλεται η χιονοστιβάδα της ενασχόλησης με τη γιόγκα και το διαλογισμό, το φενγκ σουί, τα μέντιουμ, τους αστρολόγους, τις τράπουλες ταρώ, τις κρυσταλλοθεραπείες και γενικά τις «ενεργειακές θεραπείες», τη «θετική ενέργεια», τις «τεχνικές αυτοβελτίωσης», την «αύρα», το κάρμα και τη μετενσάρκωση, ακόμη και τη μαγεία, τις ασιατικές πολεμικές τέχνες (περιλαμβάνοντας διαλογισμό, παραψυχολογικές δυνάμεις και άλλα στοιχεία από τις θρησκείες της Άπω Ανατολής) και τους εξωγήινους (ενασχόληση με μορφή «πνευματικών επαφών» και όχι αληθινής επιστημονικής έρευνας).

Όλα αυτά που ψάχνουν οι άνθρωποι σ' αυτές τις πρακτικές, υπάρχουν με άριστη μορφή στην πνευματική κληρονομιά των πατέρων μας, την Ορθοδοξία. Όμως δεν το ξέρουμε και δεν τα αναζητούμε ποτέ εκεί. Ευτυχώς, αρκετοί άνθρωποι, μετά από «πνευματικά ταξίδια» στο βουδισμό, τον ινδουισμό, τον πνευματισμό, τις θρησκείες των Ινδιάνων και ένα σωρό άλλους εξωτικούς δρόμους (που έχουν γίνει μόδα πλέον), ανακάλυψαν την Ορθοδοξία και επέστρεψαν σ' αυτήν. Όμως η μόδα παραμένει και διαρκώς ενισχύεται, διαφημιζόμενη με κάθε μέσον και τρόπο...

Υποτίθεται ότι όλα τα παραπάνω «δεν έχουν σχέση με καμιά θρησκεία», απλώς είναι τεχνικές αναβάθμισης του εαυτού μας και βελτίωσης της ζωής μας. Δυστυχώς, δεν είναι έτσι. **Ένας πραγματικός ορθόδοξος χριστιανός** (που όχι μόνο πηγαίνει στην εκκλησία, νηστεύει, εξομολογείται, μεταλαβαίνει, προσεύχεται κ.τ.λ., αλλά και συνδέει τη ζωή του μ' αυτά και ξέρει πολύ καλά τι νόημα έχουν) **δεν έχει ποτέ την ανάγκη ν' ασχοληθεί με αυτές τις πρακτικές, γιατί καλύπτεται 100% από το Χριστό.**

Τα άλλα είναι υποκατάστατα της θρησκείας, που έχουν στόχο να προσφέρουν στον άνθρωπο αγάπη, γαλήνη, ειρήνη, αυτογνωσία, σοφία, αρμονική ζωή, σύνδεση με όλα τα πλάσματα κ.λ.π., δηλαδή ακριβώς αυτά που, εκ πρώτης όψεως, προσφέρει και η θρησκεία. Ο ασχολούμενος με κάποια από αυτά, κατά κανόνα δεν συνδέει τη θρησκεία με το βάθος της ζωής του και δεν αναζητά την πνευματική και ηθική του αναβάθμιση σ' αυτήν, αλλά περιορίζεται στις «μοντέρνες πρακτικές», τις εισαγόμενες από άλλες θρησκευτικές παραδόσεις. Ίσως παράλληλα πηγαίνει και στην εκκλησία, αλλά συνήθως αυτό το κάνει είτε τυπικά (ως έθιμο), είτε παρερμηνεύοντάς το με βάση τις ξένες διδασκαλίες που ακολουθεί: «Πηγαίνω στα ξωκλήσια, γιατί έχουν καλούς κραδασμούς», μου έλεγε μια κυρία κάποτε...

Δuo απλά λόγια για το ρέικι και τη γιόγκα.

Τι ακριβώς είναι το ρέικι; Ένας πνευματικός δρόμος, με τον οποίο ο άνθρωπος καλλιεργεί μέσα του την αγάπη, την ειλικρίνεια, την ανιδιοτέλεια κ.τ.λ., βρίσκει τη γαλήνη, εξισορροπείται ψυχοσωματικά, και, αν προχωρήσει σε «ανώτερα στάδια», αρχίζει να έχει επαφές με όντα από «ανώτερους κόσμους».

Τι είναι η γιόγκα; Μια μέθοδος, με την οποία οι ινδουιστές αυτοσυγκεντρώνονται, αποκόπτονται από τον εξωτερικό κόσμο (τον οποίο θεωρούν αυταπάτη) και βυθίζονται στο νου τους στον «εσωτερικό εαυτό τους», για να συναντήσουν εκεί αυτό που πιστεύουν πως είναι η «ψυχή του σύμπαντος» (το Μπράχμαν) ή οι θεοί τους. Σκοπός της γιόγκα, να σταματήσει να μετενσαρκώνεται ο άνθρωπος, όπως πιστεύουν οι ινδουιστές, και το πνεύμα του να αφομοιωθεί στο Μπράχμαν όπως μια σταγόνα στον ωκεανό.

Εκτός αυτών, έχει πάρει διαστάσεις και η δήθεν «επαφή με αγγέλους», που «καθοδηγούν και συμβουλεύουν» τους «εκλεκτούς», θεραπεύουν ασθένειες κ.τ.λ.

Το πρόβλημα όλων αυτών: **ναι, έχουν αποτέλεσμα, αλλά δεν έχουν το Χριστό.** Ο Χριστός δεν εξαφανίζεται ως διά μαγείας όλα τα προβλήματα και τα ελαττώματα των ανθρώπων, αλλά μεταμορφώνει τους ανθρώπους έτσι (με έντονη προσπάθεια του ανθρώπου βέβαια, προσπάθεια που ονομάζεται «μετάνοια» στη γλώσσα της Εκκλησίας και αποσκοπεί στην καλλιέργεια πρωτίστως της ταπεινώσης και στη συνέχεια της αγάπης προς όλους), ώστε τα προβλήματά μας γίνονται το αγώνισμα της ζωής μας, που θα μας οδηγήσει σε μικρό ή μεγάλο βαθμό ένωσης με τον ίδιο το Χριστό, δηλαδή αγιότητας.

Όμως ο σύγχρονος άνθρωπος δεν θέλει ν' αγωνιστεί. Θέλει εύκολα και αμέσως (χωρίς μετάνοια, χωρίς ταπείνωση, χωρίς εξομολόγηση, χωρίς θεία κοινωνία) «να αλλάξει», να φύγουν τα προβλήματα και τα ελαττώματά του και να ζήσει και σπουδαίες εμπειρίες με αγγέλους, «ανώτερες οντότητες» και «πνευματικά χαρίσματα». Αυτά στην Ορθόδοξη παράδοση ξέρουμε ότι τα ζουν οι άγιοι, αλλά για να γίνεις άγιος χρειάζεται πράγματι μεγάλος αγώνας με αυταπάρνηση και στροφή προς το Χριστό. Δεν γίνεται εφαρμόζοντας κάποιες «τεχνικές», που προσφέρουν μόνο υποκατάστατα ειρήνης, αρμονίας και «πνευματικών επαφών».

Ξέρουμε επίσης ότι **αυτές οι «πνευματικές επαφές», που φαίνονται επαφές με φωτεινά πνεύματα, συχνά κρύβουν δαίμονες μεταμφιεσμένους.** Στην ιστορία του χριστιανισμού υπάρχουν αμέτρητες περιπτώσεις ανθρώπων, που νόμιζαν ότι καθοδηγούνται από αγγέλους, αγίους ή τον ίδιο το Χριστό και εκ των υστέρων αποδείχθηκε ότι τους ξεγελούσαν οι δαίμονες.

Στο ίδιο κλίμα ανήκουν και οι χριστιανοί που εντάσσονται στις λεγόμενες «Εκκλησίες της πεντηκοστής» ή στο «χαρισματικό κίνημα» ή τους «αναγεννημένους χριστιανούς», και νομίζουν ότι έρχεται μέσα τους το Άγιο Πνεύμα και τους οδηγεί σε προφητικές και θαυματουργικές καταστάσεις, ιδίως κατά τις λατρευτικές τελετουργίες τους...

Το να ζει κάποιος την πνευματική ζωή της Ορθόδοξης Εκκλησίας με ειλικρίνεια και απλότητα, όπως τη ζούσε η αγία γερόντισσα Μάρθα του Αρκαδίου, που κοιμήθηκε λίγο πριν το Πάσχα του 2016, προϋποθέτει ταπεινή καρδιά. Σημαίνει ότι κάνει πράγματα που έκανε και η αγράμματη γιαγιά του, καθώς και εκατομμύρια ορθόδοξοι χριστιανοί πολλών λαών και εποχών. Αυτό πολλούς από εμάς τους δυσχεραίνει. Ενώ το να κάνουμε ρέικι ή γιόγκα και τα δεκάδες άλλα που έχουν εισχωρήσει στη ζωή μας, τονώνει και τον εγωισμό μας ότι κάνουμε κάτι «ιδιαίτερο» και «προχωρημένο», αν και στην πραγματικότητα **δεν υπάρχει πιο ιδιαίτερο και προχωρημένο από το να ζει κάποιος ως αυθεντικός ορθόδοξος χριστιανός**, δηλαδή μέλος της Ορθόδοξης Εκκλησίας, άσχετα από το πόσα ακούει για κακούς και πονηρούς παπάδες (ας κοιτάξει στην ενορία του ή στη διπλανή ενορία και είμαι βέβαιος ότι θα ανακαλύψει καλούς παπάδες και καλούς πιστούς χριστιανούς).

Σταματάω εδώ, γιατί γράψαμε ήδη πολλά. Είναι δικαίωμα καθενός να πιστεύει ότι ο ίδιος ξέρει καλύτερα.

<http://rethemnos.gr/>